

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Nicolai Revsneri Leorini Lavinga, Oppidvm Rhetiae
Amoenissimvm Ac Pervetvstvm, Sitvm In Ripa Danvbiana**

Reusner, Nikolaus

Lavingae, 1567

VD16 R 1442

Ad Andream Crvsivm Brvnosvicensis Ditionis Praefectvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12428

Linguæ forum tristesq; reos : fac sacra Camænæ
Dulcibus : hæ clarum nomen ab arte dabit.
Sic me sœpè rogans, sic blandis vocibus vsa,
In solitum candem Musa retraxit opus.
Vincor, & ingemum studio renocatur ab isto:
Desertoq; iterum carmina pango foro.
Haud facile est tacitos naturæ expellere motus:
Ingenij debet semina quisq; sequi.
Scilicet ad mores facilis natura reuertit:
Nescia mutari, fixaq; sola manet.
Sic ego nunc versu duro sœpè obsto labori.
Sic ago cum Musis decipiqq; diem.
Luctibus hæ requiem, curis solatia præbem:
Quoq; modo possunt tristia fata leuant.
At tu quandoquidem Deus hunc tibi fambo:
Vt res ore Ducum consilioq; regas:
Ex animo fruere hisce bonis: iurisq; tuendi
Sit tibi Perpetuus, sit tibi Sanctus amor.

AD ANDREAM CR
SIVM BRVNOSVICENSIS D
TIONIS PRÆFECTVM.

En quisquam Clarias etiamnū suspicit artes?
Nec sibiā versus scribere turpe putat?
Quām benē florebant olim cum gentibus vrbes:
Quām virtutis erat magnus, & artis honos:
Cum magni studijs reges, Musisq; vacarent:
Victriciq; darent carmina facta manu.
Nunc antiqua iacet sacri reuerentia vatis:
Priscus & Aonie concidit artis amor.
Carmen in humana modo spretum sordet in aula:
Gratia parvati, carminibusq; datur.
Ette recens mercator, opum studiosus & auri,
Prefertur Charitum, Pieridumq; choris.
Sicgitur dulces fas est contemnere Musas?
Sie fragiles fortis pendere pluris opes?
Iam fames rutili tanti sacra ducitur auri:
Venalisq; fides, ambitioq; leuis.
Scilicet exiguo vigeant ut tempore Musæ:
Ne studijs doctis postera turba vacet.
Regnaq; barbaries inuadat rursus, & vrbes:
Seruitioq; suo docta Lycea premat.
O pereat, strepitus lucri quem sordidus vrget:
Ac virtute magis copia magna iuuat.

B iiij Quæ

Qui curis animum mordacibus enecat ægrum;
Cogat ut Attalicas irquietus opes.
Quem simul improbitas popularis ventilat aura;
Nec dubijs vitam vendere cessat aquis.
Non ego diuitias miror, non Persica regna;
Fortunæ fragiles pendo minoris opes.
Nec me quæstus invers, nec habendi cæcæ cupido,
Non vulgit angunt murmura blanda vagi.
Si non mensa mihi Sarrano sternitur ostra
Regia : nec pura splendet onyce scyphus:
Nec suffulta nitet mihi fortibus aula columnis;
Strataq, Sidonio murice tecta rubent.
Nil moror: exiguis voti sine diuite cultu
Maxima sub tenui regna tenebo casa.
Dulcia iucundo deducam carmina vultu:
Digna vel à sera posteritate legi.
Nec magis optârim mihi regia cedere sceptra:
Non gazas Arabum, diuitiasùe Mida.
Tempus edax rerum gemmas consumit, & aurum
Ingenij toto durat in orbe decus.
Summa petant alij: mare terraq, seruat illis:
Nec satis hoc: stolidi Tartara cæca petant.
Tantum ne Musas dulces lucentur auari:
Et satis hoc: aliquid pauperis esse finant.

Te quoqumagnorum C R V S I flos optime vatum:
Non leuis ambitio frangit, opumue sitis.
Tempus in Aonio consumis vertice laetum:
Aula licet cura te grauiore premat,
Maste vir ingenio felix, & diuite pena:
Maste nec ingenij despice dona tuj.
Viere Pieridum felicibus vtere donis:
Nec te maiorem regibus esse puta.
En dudum Thymbræqu comis, & Daphnide lauro
Musa parat capiti ferta gerenda tuo.
Quod nequ regna dabunt, nequ pondera diuitis auri:
Aonia poteris arte parare decus.

AD EVNDEM.
IN ANNVLVM SIBI AB EO
DONATVM.

Quem mihi donasti, gemmis auroqu coruscum
Annulus æterni pignus amoris erit.
Aurum sinceri testis mibi certus amoris:
Gemma virens memorem me iubet esse tuj.
Crede, tui potero quando deponere curam,
Non auri, gemmæ non valor vllus erit.

E iiiij In